

Zwolle, 14 augustus 2014

Geachte voorzitter van de gemeenteraad van Zwolle, beste Henk Jan,

Het moment is aangebroken dat ik – met enige pijn in mijn hart – de Zwolse gemeenteraad ga verlaten. Het werk als lokale volksvertegenwoordiger is voor mij niet meer te combineren met de belangrijke taak als volksvertegenwoordiger in het nationale parlement. De forse bezuinigingen en kaalslag in de zorg, het onderwijs en de sociale zekerheid vergen mijn volste aandacht en concentratie. Het zal duidelijk zijn dat ik niet onverdeeld enthousiast ben over de koers die de huidige regering met Nederland is ingeslagen. Ik zal mijn strijd voor een beter Nederland in Den Haag voortzetten.

Ik heb genoten van het mogen vertegenwoordigen van de Zwolse bevolking. Een raadslid beziet de stad vanuit een heel ander perspectief, dat is voor mij zeer waardevol geweest. Ook de diversiteit aan onderwerpen, heeft mij tot veel nieuwe inzichten gebracht. Er zijn de afgelopen 8 jaar veel mooie dingen gebeurd in de stad. Een nieuw Hedon, een voetbalclub die uit de as is herrezen, een boekwinkel in een kerkgebouw, een opknapbeurt voor het station en de spoorzone, maar ook de toekomstige ontwikkeling op het terrein van de Weezenlanden. Ik ben trots dat ik – en mijn partij – een stem had(den) in deze ontwikkelingen. Toch zijn er ook beslissingen door de gemeenteraad genomen, die ik met argusogen volg.

In 2007 heb ik mij bijvoorbeeld met hand en tand verzet tegen de sluiting van basisschool ‘het Turfschip’. Voor veel raadsleden misschien een beslissing die weinig voeten in aarde had, maar voor mij zeer belangrijk, omdat het Turfschip een belangrijke sociale functie in de wijk had, ouders vertrouwen hadden in de directeur van de basisschool, 40% van de kinderen uiteindelijk moesten overstappen op het speciaal onderwijs en over de gehele stad moesten worden ondergebracht in plaats van hun eigen wijk. Destijds schreef ik aan het college: *‘De SP is van mening dat er nu een balans in de wijk is gebracht, maar dat deze balans niet verder is uitgebouwd. Dit is het tijdstip om niet alleen de rust en de balans te handhaven, maar juist ook te investeren in deze wijk.’*

De sluiting van basisschool ‘het Turfschip’ illustreert voor mij hoe het met veel onderwerpen in deze gemeenteraad is gegaan. De thuiszorg is verder uitgeknepen, de sociale werkplaats gaat sluiten en de regelingen voor mensen die leven in armoede zijn alleen maar gekort. Ondertussen reizen de topsalarissen in de publieke sector de pan uit. In plaats van investeren in de wijken, voorzieningen en de stad, is er de afgelopen jaren vooral bezuinigd. Mijn hart ligt bij de medewerkers van de sociale werkplaats, bij jonggehandicapten en bij de omstandigheden van mensen met een beperking. Ik ben er heilig van overtuigd dat het mogelijk moet zijn dat ook zij een gelijkwaardige positie in onze maatschappij kunnen verwerven, met gelijke rechten, gelijke arbeidsvoorwaarden, gelijke kansen en gelijk respect. Daar blijf ik mij hard voor maken.

De uitkomst van basisschool ‘het Turfschip’ is bekend. De school is gesloten, een groot deel van de kinderen zit op het speciaal onderwijs. Ondertussen woon ik zelf in de Indische Buurt. Dagelijks zie ik hoe er weinig wordt geïnvesteerd in de buurt, om er een aantrekkelijke wijk van te maken: de

werkloosheid ligt tweemaal zo hoog als elders in de stad, 1 op de 6 huishoudens leeft in armoede, 1 op de 5 bewoners heeft te maken met een slechte gezondheid, 1 op de 10 voelt zich eenzaam, 16% voelt zich gediscrimineerd . Als bewoners de gemeente vragen om de boel op te knappen, is het antwoord dat de buurtbewoners maar fondsen moeten gaan werven. Ik gruw van zo'n benadering. De Indische Buurt heeft de perfecte ligging, met wat investering zou deze wijk het mooiste jongetje van de klas kunnen worden. Dat is mijn wens voor onze stad.

Acht jaar volkvertegenwoordiger in Zwolle heeft mij erg veel gebracht. Ik heb de haarvaten van de stad mogen aanschouwen en voelen. Die beleving en ervaring zal ik in mijn verdere leven meedragen. Veel dank voor het – soms heftige – debat. Ik zal het missen.

Vriendelijke groet,
Tjitske Siderius